

Иван Вазов

Спи, въздишай и се смей

I

Когато почиваше ти
във сладки, блажени мечти
и всичко наоколо спеше
освен аз и мойто сърце,
и месец приятно златеше
богинското твое лице,
тогаз кат пред идол изваян
аз гледах на тебе облян
и като навеждах глава
да чуя дъхът ти безгласен,
ах, спи си, ти думах едва,
ах, спи си, мой ангел прекрасний!

II

Когато в полунощний час
милувах те галено аз
и щом се в просъница нежна
в прегръдки ми виждаше ти,
по-прелестна, страстна, набрежна
въздишаше в сладки мечти;
тогаз те притисках по-тесно,
и пълен с блаженство небесно,
въздишах със тебе и аз.
И после с цалувки най-страстни
въздишай, ти думах, с тих глас,
въздишай, мой ангел прекрасний.

III

Когато се будеше ти,
щом начне възток да пламти
и още от сънища сладки
омаяна биваше там,
по бузи ти румени, гладки
усмивка трептеше едва,
що често сърце ми подканя
за нови по-луди желанья!
И като цалувах във тях

тоз огън, кой нивга не гасне,
ах, смей се, ти думам със смях,
ах, смей се, мой ангел прекрасний!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8395>]